Сборник съдебна практика

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА СЪДА (шести състав)

5 септември 2019 година*

„Преюдициално запитване — Член 99 от Процедурния правилник на Съда — Свободно движение на работници — Равно третиране — Член 45 ДФЕС — Регламент (ЕО) № 883/2004 — Член 4 — Спогодба за социална сигурност между държавата членка по заетостта и трета страна — Семейни обезщетения — Прилагане по отношение на пограничен работник, който нито е гражданин на някоя от договарящите държави по спогодбата, нито пребивава в някоя от тях“

По дело C-801/18

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Conseil supérieur de la sécurité sociale (Върховен съвет за социална сигурност, Люксембург) с акт от 17 декември 2018 г., постъпил в Съда на 19 декември 2018 г., в рамките на производство по дело

EU

срещу

Caisse pour l’avenir des enfants

СЪДЪТ (шести състав),

състоящ се от: C. Toader, председател на състава, A. Rosas (докладчик) и M. Safjan, съдии,

генерален адвокат: M. Szpunar,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, да се произнесе с мотивирано определение в съответствие с член 99 от Процедурния правилник на Съда,

постанови настоящото

Определение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 45 ДФЕС, Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите членки, за изменение на Регламент (ЕИО) № 1612/68 и отменяща Директиви 64/221/ЕИО, 68/360/ЕИО, 72/194/ЕИО, 73/148/ЕИО, 75/34/ЕИО, 75/35/ЕИО, 90/364/ЕИО, 90/365/ЕИО и 93/96/ЕИО (ОВ L 158, 2004 г., стр. 77 и поправки в ОВ L 229, 2004 г.,

* Език на производството: френски.

стр. 35 и ОВ L 197, 2005 г., стр. 34; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 56), както и на член 4 от Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година за координация на системите за социална сигурност (ОВ L 166, 2004 г., стр. 1 и поправка в ОВ L 200, 2004 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 82 и поправка в ОВ L 33, 2008 г., стр. 12).

2 Запитването е отправено във връзка със спор между EU и Caisse pour l'avenir des enfants (Каса за бъдещето на децата, Люксембург) относно отказа на последната да предостави семейни добавки на детето на EU, което пребивава с майка си в трета страна.

Правна уредба

Спогодба за социална сигурност от 1965 г.

3 Член 1 от Спогодбата за социална сигурност между Великото херцогство Люксембург и Съединените бразилски щати, подписана на 16 септември 1965 г. (*Mémorial* A 1966, стр. 621), в редакцията ѝ, приложима към фактите по спора в главното производство (наричана по-нататък „Спогодбата за социална сигурност от 1965 г.“), гласи:

„Тази [с]погодба урежда при условията на равно третиране въпроси от областта на социалната сигурност на гражданите на високодоговарящите се страни“.

4 Член 2 от посочената спогодба гласи:

„Тази [с]погодба се прилага за здравно осигуряване, майчинство, инвалидност, смърт, трудови злополуки и семейни добавки (с изключение на обезщетения за раждане, които не са основани на вноски)“.

5 Член 3, параграф 1 от същата спогодба гласи:

„Гражданин на една от Страните, който обичайно работи на територията на другата Страна, е подчинен на законодателството на втората Страна“.

6 Член 4 от спомената спогодба гласи:

„Гражданин на една от Страните, който има право на парични обезщетения, ги получава в пълен размер и без ограничения, докато живее на територията на другата Страна“.

Регламент № 883/2004

7 Съгласно член 4 от Регламент № 883/2004:

„Освен ако друго не е предвидено в настоящия регламент, лицата, за които се прилага настоящият регламент[,] получават същите обезщетения и имат същите задължения съгласно законодателството на която и да е държава членка, както нейните граждани“.

Люксембургското право

8 Спогодбата за социална сигурност от 1965 г. е одобрена от Великото херцогство Люксембург със закон от 12 юли 1966 г. (*Mémorial* A 1966 г., стр. 620).

9 Член 269 от Кодекса за социална сигурност е озаглавен „Условия за предоставяне“ и в първа алинея предвижда:

„При условията, предвидени в настоящата глава, право на семейни добавки имат:

a) всички деца, които са с постоянно и действително пребиваване в Люксембург и законно живеят там;

b) съгласно приложимия международен акт, всяко лице, член на семейството, което е подчинено на люксембургското законодателство и попада в приложното поле на общностните регламенти или на други двустранни или многостранни актове, сключени от Люксембург в областта на социалната сигурност и предвиждащи плащането на семейни добавки съгласно законодателството на държавата по заетостта. За член на семейството на дадено лице се счита принадлежащото към семейството на това лице дете, така както е определено в член 270. Членовете на семейството, посочени в настоящия текст, трябва да пребиват в споменатата във въпросните регламенти или актове държава“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

10 На 8 декември 2015 г. EU — португалски гражданин, който пребивава във Франция и работи в Люксембург, подава до Caisse nationale des prestations familiales (Национална каса за семейни обезщетения, Люксембург) (понастоящем Caisse pour l'avenir des enfants (Каса за бъдещето на децата) молба за семейни добавки за детето си, което пребивава с майка си в Бразилия.

11 С решение от 6 юни 2016 г. Caisse pour l'avenir des enfants (Каса за бъдещето на децата) отхвърля молбата, с мотива че член 269, параграф 1, буква b) от Code de la sécurité sociale (Кодекс за социална сигурност) не е приложим за EU, тъй като последният няма бразилско или люксембургско гражданство и следователно не попада в приложното поле на сключената между Бразилия и Люксембург спогодба.

12 EU подава жалба до Conseil arbitral de la sécurité sociale (Арбитражен съвет за социална сигурност, Люксембург), който я отхвърля като неоснователна с решение от 7 юли 2017 г. В него той приема, че детето на EU няма право на семейни добавки нито на собствено основание, тъй като не пребивава действително и постоянно в Люксембург, нито като член на семейството на майка си, която не е подчинена на люксембургското законодателство, нито като член на семейството на баща си, който не е нито люксембургски, нито бразилски гражданин и следователно не попада в приложното поле на Спогодбата за социална сигурност от 1965 г., като качеството му на пограничен работник само по себе си не е достатъчно, за да бъде окачествен като люксембургски гражданин.

13 При условията на евентуалност Conseil arbitral de la sécurité sociale (Арбитражен съвет за социална сигурност) посочва, че би могъл да се постави и въпросът дали решение от 15 януари 2002 г., Gottardo (C-55/00, EU:C:2002:16), е относимо към главното производство, без обаче да повдига този въпрос за обсъждане от страните по делото и да прави от него някакви правни изводи.

14 На 4 август 2017 г. EU обжалва решението на Conseil arbitral de la sécurité sociale (Арбитражен съвет за социална сигурност) пред Conseil supérieur de la sécurité sociale (Върховен съвет за социална сигурност, Люксембург), като иска да му бъде признато правото да получава семейни добавки за детето си.

15 EU твърди, че ако работи във Франция, би могъл да получава френски семейни добавки за детето си на основание на Споразумението за социална сигурност между Френската република и Федеративна република Бразилия, подписано в Бразилия на 15 декември 2011 г., а ако работи в Португалия — португалски семейни добавки на основание на двустранно споразумение, известно като „*Iberoamericano*“.

16 Основавайки се на принципа на свободно движение на работници в Европейския съюз, член 45 ДФЕС, Директива 2004/38 и Регламент № 883/2004, EU твърди, че има право на люксембургски семейни добавки и че ако такива не му бъдат предоставени, би бил поставен в неблагоприятно положение, което би могло да го възпре да работи в Люксембург, а това би противоречало на принципа на свободно движение на работници в Съюза.

17 При условията на евентуалност, като се позовава на решение от 15 януари 2002 г., Gottardo (C-55/00, EU:C:2002:16), EU твърди, че спазването на установения с посочените разпоредби от правото на Съюза принцип на равно третиране може да се изисква от институцията на държавата членка, в която е осигурен, когато между тази държава членка и съответната трета страна има сключена спогодба за социална сигурност. Освен това EU иска да бъде поставен преюдициален въпрос на Съда.

18 Caisse pour l'avenir des enfants (Каса за бъдещето на децата) иска решението на Conseil arbitral de la sécurité sociale (Арбитражен съвет за социална сигурност) да бъде потвърдено, тъй като нито детето, нито майка му, нито EU отговарят на условията за получаване на семейни добавки по член 269 от Кодекса за социална сигурност.

19 На 22 януари 2018 г. Conseil supérieur de la sécurité sociale (Върховен съвет за социална сигурност) иска от страните в главното производство да изразят становище по въпроса дали Спогодбата за социална сигурност от 1965 г. е приложима за лица, които, както в разглеждания в главното производство случай, не живеят на територията на никоя от държавите — страни по нея, като се има предвид, че за получаване на парични обезщетения член 4 от тази спогодба изисква съответният гражданин да пребивава на територията на една от тези държави.

20 В това отношение EU отново се позовава на решение от 15 януари 2002 г., Gottardo (C-55/00, EU:C:2002:16), и твърди, че принципът на равно третиране и свободно движение на работниците в Съюза не допуска отхвърляне на искането му на основание член 4 от Спогодбата за социална сигурност от 1965 г.

21 Caisse pour l'avenir des enfants (Каса за бъдещето на децата) посочва, че макар след постановяването на решение от 15 януари 2002 г., Gottardo (C-55/00, EU:C:2002:16), Великото херцогство Люксембург да е длъжно — с цел да избегне всяка дискриминация, основана на гражданство — да позволи на всеки гражданин на държава членка да се ползва от всяка международна спогодба, която Великото херцогство Люксембург е сключило с трета страна, в случая по главното производство EU обективно не се намира в същото положение като гражданите на държава — страна по такава спогодба, с местожителство на територията на тази държава.

22 Conseil supérieur de la sécurité sociale (Върховен съвет за социална сигурност) отбелязва, че тъй като няма местожителство и не пребивава в Люксембург, детето на EU няма право на семейни добавки нито на собствено основание, нито като член на семейството на майка си, която не е подчинена на люксембургското законодателство, нито като член на семейството на баща си.

23 За да може това дете да получава семейни добавки в качеството си на член на семейството на EU, последният — който има сключен трудов договор в Люксембург и който следователно е подчинен на люксембургското законодателство — би трябвало според Conseil supérieur de la sécurité sociale (Върховен съвет за социална сигурност) да попада в приложното поле на

двустранна спогодба. Спогодбата за социална сигурност от 1965 г. обаче се прилага, както предвижда в членове 3 и 4, само за лица, които са граждани и които пребивават на територията на някоя от държавите — страни по нея.

24 EU твърди, че тези ограничения възпрепятстват осъществяването на принципите на свободно движение на работници в Съюза и на равно третиране, като се позовава по-специално на член 45 ДФЕС, съгласно който свободното движение на работници се гарантира в рамките на Съюза и налага премахването на всякаква дискриминация, основаваща се на гражданство, между работниците от държавите членки, що се отнася до заетост, възнаграждение и други условия на труд, както и на Регламент № 883/2004, и в частност на член 4, който гарантира, че лицата, за които се прилага този регламент, получават същите обезщетения и имат същите задължения съгласно законодателството на която и да е държава членка, както нейните граждани.

25 Според запитващата юрисдикция в решение от 15 януари 2002 г., Gottardo (C-55/00, EU:C:2002:16), Съдът приема, че в съответствие със задълженията си по член 39 ЕО (понастоящем член 45 ДФЕС), за целите на придобиване на право на обезщетения за старост компетентните органи за социална сигурност на една държава членка са длъжни да вземат предвид завършените от гражданин на друга държава членка осигурителни периоди в трета страна, когато при същите условия на осигуряване тези органи признават по силата на сключена между тази държава членка и тази трета страна двустранна международна спогодба вземането предвид на такива завършени от собствените им граждани периоди.

26 С оглед на това според запитващата юрисдикция възниква въпросът дали в областта на семейните добавки Спогодбата за социална сигурност от 1965 г. е приложима за EU, след като той нито е гражданин, нито пребивава в някоя от двете държави — страни по нея.

27 При тези обстоятелства Conseil supérieur de la sécurité sociale (Върховен съвет за социална сигурност) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Задължени ли са компетентните органи за социална сигурност в една държава членка (в случая Caisse pour l'avenir des enfants (Каса за бъдещето на децата, Люксембург) в съответствие с[ъс] задължения[та си], произтичащи от член 45 ДФЕС, [Директива 2004/38] и [Регламент № 883/2004], и по-специално от член 4 от него, да изплащат семейни обезщетения на гражданин на друга държава членка, когато при същите условия за предоставяне на тези добавки въпросните компетентни органи признават по силата на двустранна международна спогодба, сключена между първата държава членка [(Великото херцогство Люксембург)] и трета страна [(Съединените бразилски щати, понастоящем Федеративна република Бразилия)], правото на семейни обезщетения на собствените си граждани и пребиваващи лица?

2) При утвърдителен отговор и ако принципът, възприет в съдебната практика, установена с [решение от 15 януари 2002 г., Gottardo (C-55/00, EU:C:2002:16)], се разпростре и във връзка със семейните обезщетения, би ли могъл компетентният орган в областта на социалната сигурност, и по-специално в областта на семейните обезщетения, [в случая] Caisse pour l'avenir des enfants (Каса за бъдещето на децата), националната институция за семейните обезщетения на Великото херцогство Люксембург, да представи обективна обосновка, основаваща се на съображения, свързани с [изключително] големите финансови и административни тежести на съответната администрация, за да оправдае неравното третиране между гражданите на [държавите, страни] (по съответната двустранна спогодба), и други граждани на [държави] — членки на Европейския съюз?“.

По преюдициалните въпроси

28 С въпросите си, които следва да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 45 ДФЕС, във връзка с член 4 от Регламент № 883/2004, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска компетентните органи на една държава членка да откажат да изплащат на гражданин на друга държава членка, който работи в първата държава членка, без да пребивава в нея, семейни обезщетения за детето му, което пребивава в трета страна с майка си, когато при същите условия за предоставяне на тези обезщетения въпросните компетентни органи признават по силата на двустранна международна спогодба, сключена между първата държава членка и третата страна, правото на семейни обезщетения на собствените си граждани и пребиваващи лица. Запитващата юрисдикция иска да се установи евентуално и дали съображения, свързани с големи финансови и административни тежести за съответната администрация, могат обективно да оправдаят неравното третиране между гражданите на държавите — страни по съответната двустранна спогодба, и гражданите на други държави — членки на Съюза.

29 Член 99 от Процедурния правилник на Съда предвижда, че когато преюдициалният въпрос е идентичен с въпрос, по който Съдът вече се е произнесъл, отговорът на този въпрос се налага недвусмислено от съдебната практика или отговорът не оставя място за разумно съмнение, Съдът може във всеки един момент да се произнесе с мотивирано определение по предложение на съдията докладчик и след изслушване на генералния адвокат.

30 Следва тази разпоредба да се приложи по настоящото дело.

31 В случая е безспорно установено, че EU работи в Люксембург като пограничен работник, че се осигурява по люксембургската схема за социална сигурност и че подлежи на облагане с данък върху доходите в Люксембург. Тъй като е сключил трудов договор в Люксембург и с оглед на това е подчинен на люксембургското законодателство, EU иска да получава за детето си семейни добавки на основание член 269, първа алинея, буква b) от Кодекса за социална сигурност, съгласно който право на семейни добавки има „съгласно приложимия международен акт, всяко лице, член на семейството, което е подчинено на люксембургското законодателство и попада в приложното поле на общностните регламенти или на други двустранни или многостранни актове, сключени от Люксембург в областта на социалната сигурност и предвиждащи плащането на семейни добавки съгласно законодателството на държавата по заетостта“.

32 Съгласно установената практика на Съда независимо от своето местопребиваване и гражданство всеки гражданин на Съюза, който е упражнил правото на свободно движение на работниците и е извършвал професионална дейност в държава членка, различна от тази по неговото пребиваване, попада в приложното поле на член 45 ДФЕС (вж. по-специално решения от 12 декември 2002 г., De Groot, C-385/00, EU:C:2002:750, т. 76, от 28 февруари 2013 г., Petersen, C-544/11, EU:C:2013:124, т. 34 и от 14 март 2019 г., Jacob и Lennertz, C-174/18, EU:C:2019:205, т. 21).

33 С оглед на въпросите, поставени по настоящото дело, следва да се напомни практиката на Съда относно прилагането на принципа на равно третиране в контекста на съотношението между правото на Съюза и сключени между две държави членки или между държава членка и трета страна двустранни спогодби.

34 В това отношение Съдът, произнасяйки се по дело относно културна спогодба между две държави членки, съгласно която право на стипендии за обучение имат само на гражданите на тези две държави, приема, че член 7 от Регламент (ЕИО) № 1612/68 на Съвета от 15 октомври 1968 година относно свободното движение на работници в Общността (ОВ L 257, 1968 г., стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 1, стр. 11) налага на органите на посочените държави членки да предоставят възможност за получаване на помощи за обучение

по разглежданата двустранна спогодба и за пребиваващите и упражняващите дейност като наети лица на тяхна територия работници, които са граждани на трета държава членка (вж. в този смисъл решение от 27 септември 1988 г., Matteucci, 235/87, EU:C:1988:460, т. 16 и 23).

35 Всъщност Съдът приема, че при опасност от възпрепятстване на прилагането на разпоредба от общностното право с мярка, приета в рамките на прилагане на двустранна спогодба, дори и последната да е сключена извън приложното поле на Договора, всяка държава членка е длъжна да улеснява прилагането на посочената разпоредба и да оказва съдействие в това отношение на всяка друга имаща съответни задължения по общностно право държава членка (решение от 27 септември 1988 г., Matteucci, 235/87, EU:C:1988:460, т. 19).

36 В този смисъл в точка 23 от решение от 27 септември 1988 г., Matteucci (235/87, EU:C:1988:460), Съдът приема, че двустранно споразумение, съгласно което право на стипендии за обучение имат само гражданите на двете държави членки, страни по това споразумение, не може да бъде пречка за прилагането на принципа на равно третиране на работниците, които са техни граждани, и общностните работници, които са установени на територията им.

37 Освен това Съдът е припомнил по отношение на международна двустранна спогодба между държава членка и трета страна за избягване на двойното данъчно облагане, че макар прякото данъчно облагане да е от компетентността само на държавите членки, последните все пак трябва да упражняват тази си компетентност при спазване на общностните правила (вж. в този смисъл решение от 21 септември 1999 г., Saint-Gobain ZN, C-307/97, EU:C:1999:438, т. 57—59). С оглед на това Съдът приема, че принципът на национално третиране налага държава членка — страна по такава спогодба, да предоставя на постоянните обекти на дружества със седалище в друга държава членка предвидените в спогодбата предимства при същите условия като тези, които се прилагат за дружествата със седалище в държавата членка — страна по спогодбата (решение от 21 септември 1999 г., Saint-Gobain ZN, C-307/97, EU:C:1999:438, т. 59).

38 Съдът припомня тази съдебна практика във връзка с решение от 15 януари 2002 г., Gottardo (C-55/00, EU:C:2002:16, т. 32), относно правото на френска гражданка, която е работила в Италия, Швейцария и Франция и която не отговаря на всички условия за стаж за получаване на пенсия за старост в Италия, да се ползва от сумирането на осигурителните периоди, които е завършила в Швейцария и Италия, както е предвидено за гражданите на двете страни в двустранната спогодба за социална сигурност между Италианската република и Конфедерация Швейцария. По делото, по което е постановено това решение, националната юрисдикция иска да се установи дали компетентните италиански органи по социална сигурност са длъжни, в съответствие със задълженията си по член 39 ЕО (понастоящем член 45 ДФЕС), да разширят по отношение на работниците, граждани на държави членки, различни от Италианската република, възможността да се ползват от отчитането на осигурителните периоди, завършени в Швейцария за придобиването на право на италиански обезщетения за старост.

39 При тези обстоятелства Съдът подчертава, че при изпълнението на задълженията, които са договорили по международни спогодби, независимо дали става въпрос за спогодба между държави членки или спогодба между държава членка и една или повече трети страни, държавите членки са длъжни, при спазване на разпоредбите на член 307 ЕО (понастоящем член 351 ДФЕС), да изпълняват задълженията си по правото на Съюза (решения от 15 януари 2002 г., Gottardo, C-55/00, EU:C:2002:16, т. 33 и от 21 януари 2010 г., Комисия/Германия, C-546/07, EU:C:2010:25, т. 42). Обстоятелството, че третите страни нямат задължения по правото на Съюза, не е от значение в това отношение.

40 Ето защо, когато държава членка сключи с трета страна двустранна международна спогодба за социална сигурност и тази спогодба предвижда отчитане на осигурителните периоди в съответната трета страна за придобиване на право на обезщетения за старост, основният принцип на равно третиране налага на тази държава членка да предостави на гражданите на

другите държави членки същите предимства като тези, от които се ползват нейните граждани по силата на тази спогодба, освен ако представи обективна обосновка за отказа си (решение от 15 януари 2002 г., Gottardo, C-55/00, EU:C:2002:16, т. 34).

41 В това отношение Съдът вече е приел, че поставянето под въпрос на равновесието и на взаимността на двустранна международна спогодба, сключена между държава членка и трета страна, може да представлява обективно основание за отказ на държавата членка, страна по спогодбата, да разшири към гражданите на други държави членки приложното поле на предимствата, които нейните собствени граждани черпят от тази спогодба (вж. в този смисъл решения от 21 септември 1999 г., Saint-Gobain ZN, C-307/97, EU:C:1999:438, т. 60, и от 15 януари 2002 г., Gottardo, C-55/00, EU:C:2002:16, т. 36).

42 В решение от 15 януари 2002 г., Gottardo (C-55/00, EU:C:2002:16, т. 37) Съдът обаче приема, че италианското правителство не е доказало наличието на опасност наложените му от правото на Съюза задължения да застрашават изпълнението на поетите от Италианската република ангажименти към Конфедерация Швейцария. Всъщност в решението си по това дело Съдът отбелязва, че прилагането впоследствие от Италианската република на разпоредбата, съгласно която осигурителните периоди, завършени в Швейцария, се вземат предвид за целите на придобиване на право на италианско обезщетение за старост, и към граждани на други държави членки, не би засегнало по какъвто и да било начин правата, които Конфедерация Швейцария черпи от спогодбата за социална сигурност с Италианската република, нито пък би ѝ наложило нови задължения.

43 В споменатото решение Съдът отбелязва също и че доводите, с които компетентната национална администрация и италианското правителство обосновават отказа си да признаят сумирането на завършените от заинтересованото лице осигурителни периоди и които са изведени от евентуално увеличаване на финансовите тежести и на административните трудности във връзка със сътрудничеството с компетентните швейцарски органи, не могат да бъдат основание за неспазването от страна на Италианската република на наложени ѝ с Договора задължения.

44 В случая EU е португалски гражданин, който работи в Люксембург и живее във Франция. В този смисъл е явно, че положението му попада в приложното поле на член 45 ДФЕС, който налага премахването на всякаква дискриминация, основаваща се на гражданство, между работниците от държавите членки, що се отнася до заетост, възнаграждение и други условия на труд, и че той, както и детето му попадат в приложното поле на Регламент № 883/2004, член 4 от който гарантира, че лицата, за които се прилага този регламент, получават същите обезщетения и имат същите задължения съгласно законодателството на която и да е държава членка, както нейните граждани.

45 Видно от акта за преюдициално запитване, люксембургските органи приемат, че с оглед на обстоятелствата в главното производство детето на EU няма право на семейни добавки нито на собствено основание, нито като член на семейството на майка си, нито като член на семейството на баща си.

46 С оглед на цитираната в точки 38—42 от настоящото определение съдебна практика задължението на Великото херцогство Люксембург да предостави и на работник мигрант в положение като разглежданото в главното производство предимствата, които собствените му граждани черпят от спогодбата, явно не може да наруши равновесието и взаимността на тази спогодба, тъй като не засяга задълженията на Великото херцогство Люксембург, произтичащи от поетите от него ангажименти към Съединените бразилски щати (понастоящем Федеративна република Бразилия). Всъщност едностранно предоставяне от Великото херцогство Люксембург на граждани на други държави членки, които работят на територията му, на право на семейни

добавки за техни деца, които не пребивават на тази територия, не би могло да наруши правата, които Федеративна република Бразилия черпи от Спогодбата за социална сигурност от 1965 г., и не налага на тази трета страна нови задължения.

47 Освен това доводът, че възможност за гражданите на други държави членки да се ползват от същите предимства, като тези на гражданите на страната, би довела до големи финансови и административни тежести за съответната администрация, не би могъл сам по себе си да се счита за обективно основание за отказа на тази администрация да предостави такава възможност.

48 В това отношение Съдът многократно е постановявал, че съображения за увеличаване на финансовите тежести и за евентуални административни трудности в никакъв случай не биха могли да оправдаят неспазването на задълженията, произтичащи от прогласената в член 45 ДФЕС забрана за дискриминация, основана на гражданството (решения от 15 януари 2002 г., Gottardo, C-55/00, EU:C:2002:16, т. 38, от 16 септември 2004 г., Merida, C-400/02, EU:C:2004:537, т. 30, от 28 юни 2012 г., Erny, C-172/11, EU:C:2012:399, т. 48, и от 19 юни 2014 г., Specht и др., C-501/12—C-506/12, C-540/12 и C-541/12, EU:C:2014:2005, т. 77).

49 От това следва, че в положение като разглежданото в главното производство, в което детето на работник мигрант, гражданин на държава членка, което пребивава с майка си в трета страна, няма право на семейни обезщетения нито на собствено основание, нито като член на семейството на майка си, нито като член на семейството на баща си, държавата членка по заетост на този работник по принцип е длъжна, в съответствие със задълженията си по член 45 ДФЕС и член 4 от Регламент № 883/2004, да признае на това дете правото на семейните обезщетения, които предоставя на собствените си граждани и пребиваващи лица, при наличието на същите условия за предоставяне на тези обезщетения по силата на двустранна международна спогодба, сключена с посочената трета страна, освен ако тази държава членка може да представи обективна обосновка за отказа си да направи това. Поставянето под въпрос на равновесието и на взаимността на двустранна международна спогодба, сключена между държава членка и трета държава, може да представлява обективна обосновка на отказа на тази държава членка да разшири към гражданите на други държави членки приложното поле на предимствата, които нейните собствени граждани черпят от посочената спогодба.

50 С оглед на изложените по-горе съображения на поставените въпроси следва да се отговори, че член 45 ДФЕС, във връзка с член 4 от Регламент № 883/2004, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска компетентните органи на една държава членка да откажат да изплащат на гражданин на друга държава членка, който работи в първата държава членка, без да пребивава в нея, семейни обезщетения за детето му, което пребивава в трета страна с майка си, когато при същите условия за предоставяне на тези обезщетения въпросните компетентни органи признават по силата на двустранна международна спогодба, сключена между първата държава членка и посочената трета страна, правото на семейни обезщетения на собствените си граждани и пребиваващи лица, освен ако тези органи могат да представят обективна обосновка за отказа си.

По съдебните разноски

51 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (шести състав) реши:

Член 45 ДФЕС, във връзка с член 4 от Регламент № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година за координация на системите за социална сигурност, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска компетентните органи на една държава членка да откажат да изплащат на гражданин на друга държава членка, който работи в първата държава членка, без да пребивава в нея, семейни обезщетения за детето му, което пребивава в трета страна с майка си, когато при същите условия за предоставяне на тези обезщетения въпросните компетентни органи признават по силата на двустранна международна спогодба, сключена между първата държава членка и посочената трета страна, правото на семейни обезщетения на собствените си граждани и пребиваващи лица, освен ако тези органи могат да представят обективна обосновка за отказа си.

Подписи